

Betekintő a csábi diákok mindennapjaiba

Szeptemberben megkezdődik az iskolaév. Becsengetnek. Beül a padba a sok diák, ki kedvvel, ki búslakodva a tovatűnt forró nyári hónapok után. Kell némi idő, hogy helyére rázódjanak a dolgok tanárnál és diáknál egyaránt. De ahogyan teltek-múltak a hetek, még tudatosítani sem volt időnk, hogy január, azaz félév lett. A bizonyítványkivonatok kiosztása több a mögöttünk lévő öt hónapról szóló számadásnál. Nem pusztán a tanításról és a tanulásról szól, hanem a közben megszerzett tapasztalatokról és élményekről is: azokról a barátság- és közösségépítő dolgokról, amelyekre még oly sok esztendő után boldogan tud visszaemlékezni az ember.

Mint minden évben, így most sem volt idő az unalomra. Az iskola vezetősége a pedagógusi gárdával felvértezve igyekezett minél több eseményt megvalósítani; voltak olyanok, melyeket a diáksereg már jól ismert, de voltak újabbak is: az öt elsősünk minden biztonnyal valamennyinek a csodájára járt. Szüleiknek a Rákóczi Szövetség ösztöndíj formájában rögtön meg is köszönte a felelősségteljes iskolaválasztást, majd pár héttel később az avatóünnepség keretén belül „hivatalosan is” az iskola diákjaivá váltak. De addig sem ültünk tétlenül.

Megtartottuk a tej és az állatok világnapját, továbbá az évtizedek alatt hagyományá vált „D”-Napot, amely lényegében az 1989 novemberében lezaj-

lott történelem tiszteletének és üzenete továbbadásának hivatott adózni. Úgyis az iskolaév elején vett részt három kilencedikesünk a Csemadok NTV által rendezett Nagyjaink nyomában elnevezésű régióbéli tanulmányi kiránduláson Alsósztrégován és Szkla-

bonyán; de egy másik hasonló jellegű „kiruccanás” keretében, időben kicsit távolabb ellátogathattak a mohi atomerőműbe is.

Az öt hónap alatt beszélgettünk a méhészetről is; sőt, ismét részesei lehettünk a már említett Rákóczi Szövetség legnagyobb szabású programjának, az '56-os pesti srácok hősiessége előtt tisztelő Gloria Victisnek is, ahogyan a

tavaly névadója születésének 200. évfordulóját ünneplő ipolybalogi Ipolyi Arnold Alapiskola emléketének is. A hab a tortán viszont a Csillagszemű juhász című interaktív mesében való részvétel bizonyult, mellyel megkoronáztuk a novembert.

Decemberben aztán lázas készülődés vette kezdetét mindannyiunknál, hiszen a közelgő karácsonyi vásárral egybekötött ünnepi műsorra is fel kellett készíteni a – közben a Mikulástól is ajándékot kapó – tanulókat. A várt eredmény nem maradt el, a diákok – csakúgy, mint az idők napja keretében – a karácsonyfa mellett

hozták a nagyszerű teljesítményt. Meg kell azonban jegyezni, hogy idén rendhagyó műsor lett kigondolva: a színpadon helyet kapott az ipolybalogi Lőrincz Sarolta Aranka, a Magyar Kultúra Lovagja és számos egyéb neves kitüntetés birtokosa is, aki a témához, azaz a karácsonyhoz illő interaktív műsorával csalt mosolyt az egybegyűltek arcára.

A következő két hétben azonban rövid búcsút intettünk egymásnak, hiszen eljött a várva várt téli szünet. Mégis gyakran találkoztunk, mivel a diákok aktívan kivették részüket a helyi plébániai életből: karácsonyfát díszítettek az oltárnál, dekorálták az ácsolt betlehemet,

ministránsi és felolvasói szolgálatot láttak el a januári „nagy hajrá” előtt. A jegyzárás után, aki akart, az síelni is meg-

tanulhatott az egy héttel tartó sítanfolyamon, melyet már a szokásos helyszínen, Garamfőn (Telgárt) szerveztek meg.

Eltelt öt hónap. Böven volt teendő ezen idő alatt. Kellő szorgalommal és kitartással viszont tudjuk, hogy a még előttünk álló ugyanennyi idő során is sikerrel álljuk ki az elénk gördülő kihívásokat.

Az egyetlen szépséghiba számadásunkban az, hogy sajnálattal kellett tudomásul venni intézményünk egykori igazgatójának, Csala László januári halálhírét. A következő sorokban róla szeretnénk megemlékezni:

Csala László Alsószemerédről érkezett Csábra a 70-es évek elején mint fiatal pedagógus. Már a kezdetektől meghatározó tanára lett az iskolának, ahol többek közt fizikát oktatott a gyerekeknek. Később igazgatóhelyettesként (a magyar tagozat kvázi vezetőjeként), majd iskolaigazgatóként öregbítette az intézmény hírnevét.

A tanítás mellett a község életében is meghatározó szerepet játszott. Sok-sok évig volt a képviselő-testület tagja, majd a község polgármester-helyettese is. Az MKP elnökeként is tevékenykedett, valamint a Csemadok elnöke is évekig volt. Aktívan részt vett a kulturális élet működtetésében szervezőként is: példamutató volt magyarságunk megtartásában, továbbadásában is.

Búcsúzzunk tőle, és emléket örökké őrizni fogjuk.

Miskei Ferenc